

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ
ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΝΕΑΝΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΕΝΑΡΕΤΟΙ

τενίζοντας κανείς τή ζωή μέ τά προβλήματα της και βλέποντας τήν ποσμορφία τών ἀνθρωπίνων χαρακτήρων, μέ τίς ἀρετές και τίς κακίες τους, τίς ἐπιτυχίες και τίς ἀποτυχίες τους και μέ ὅσες τίς συνέπειες τών ἐνεργειῶν τους, ἐπιθυμῶ καί προσπαθεῖ νά ζήσει μέ τέτοιον τρόπο, ὥστε νά αἰσθάνεται ὅτι ἐντάσσεται στήν τάξη τών ἐναρέτων και σωστῶν ἀνθρώπων κι ἔτσι νά γαληνεύει τήν συνειδήσή του.

Ὅμως βλέπουμε ὅτι ὅση αὐτή ἡ προσπάθεια τοῦ νά εἴμαστε σωστοί και ἐνάρετοι ἀνθρωποι μᾶς ἱκανοποιεῖ μέν, ἀλλά δέν μᾶς ἀναπαύει και αἰσθανόμαστε ὅτι κάτι μᾶς λείπει, κάτι μᾶς μελαγχολεῖ, κάτι μᾶς ἀπογοητεύει και μᾶς ἀφήνει ἕνα κενό.

Τεστικά, τί εἶναι αὐτό πού χρειάζεται ἡ ἀρετή και ἡ καθώς πρέπει Ζωή, γιά νά γαληνεύει τήν ψυχή μας;

Χρειάζεται αὐτό, πού ἔχασε ὁ ἀνθρωπος σάν μπήκε στή Ζωή του ἡ ἁμαρτία και ὁ θάνατος. Χρειάζεται αὐτό, πού ὁμορφαίνει τή Ζωή.

Χρειάζεται αὐτό, πού συνενώνει τά διειστώτα. Αὐτό, πού ἀπομακρύνει. Αὐτό, πού ἀνακαινίζει κάθε τί καλό. Αὐτό, πού κάνει τά πάντα νά λειτουργοῦν σωστά. Αὐτό, πού εἶναι ἡ πνοή και ὁροσιά τών πάντων. Χρειάζεται αὐτό, πού μόνο στήν μελωδία τό ἐνθυμούμεθα. Χρειάζεται ἡ ἈΡΜΟΝΙΑ.

Αὐτή εἶναι ἡ νοικοκυρά τῆς δημιουργίας, και τῆς δραστηριότητας. Αὐτή δημιουργεῖ τήν μελωδία, τήν ποίηση, τήν χαρά, τήν ἀγάπη, τήν γαλήνη, τήν προκοπή. Αὐτή εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς ψυχῆς μας και τό στολίδι τοῦ σώματός μας. Αὐτή κάνει τά πάντα νά εἶναι βιωματικά, ἀπολαυστικά, ὠραία.

Τι εἶναι ὁμως ἀρμονία; Ἀρμονία εἶναι ἡ τάξη στήν φύση, ἡ εἰρήνη στίς κοινωνίες και ἡ λογική στόν ἀνθρωπο. Ἀρμονία εἶναι γιά μέν τόν φυσικό κόσμο τό νά λειτουργεῖ σύμφωνα μέ «τόν δημιουργικό λόγο» τοῦ Θεοῦ, γιά δέ τόν ἀνθρωπο νά ζεῖ «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», ὥστε νά ἐπιτύχει και τό «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ».

Ὅτι δέν ἔχει σ' αὐτούς τοὺς δύο λόγους τήν ἀναφορά του, μπορεῖ μέν νά φαίνεται ἀρμονικό ἀλλά δέν εἶναι. Κι ὅτι δέν εἶναι ἀρμονικό σημαίνει ὅτι δέν λειτουργεῖ σωστά. Ἐπομένως φέρνει ταραχή, ἀγχος, καταστροφή.

Τό ἴδιο συμβαίνει και μέ τίς ἀρετές και τήν ἐνάρετη ζωή μας. Ἄν οἱ ἀρετές μας και ἡ ζωή μας δέν δραστηριοποιοῦνται μέσα στοῦ πλαισίου τοῦ «κατ' εἰκόνα και καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ», ἄν δέν λειτουργοῦν σύμφωνα μέ αὐτήν τήν προποπτική και δέν στοχεύουν σ' αὐτή τήν πραγματικότητα, τότε εἶναι ἀδύνατο νά λειτουργοῦν ἀρμονικά. Δηλαδή, ὅσο πιο πολύ ἡ ζωή μας λειτουργεῖ σύμφωνα μέ τόν δημιουργικό λόγο τοῦ Θεοῦ, τόσο και πιο ἀρμονική εἶναι και κάθε μας πράξη, κάθε μας ἀρετή, κάθε μας καλοσύνη.

Ἀντιθέτως, ὅσο πιο μακριά και πιο ἀδιάφορα εἶναι τά ἔργα μας ὡς πρός αὐτόν τόν δημιουργικό λόγο τοῦ Θεοῦ, τόσο πιο μεγάλη εἶναι και ἡ διασρμονία, ἡ ἀστοχία και ἡ ἀσχήμα τῆς ζωῆς μας. Γι' αὐτό και δέν χαίρομαστε τίς ἀρετές μας, δέν εἰρνεύουμε στή Ζωή μας και δέν πετυχαίνουμε τεστικά και τόν προορισμό ας. Δηλαδή τήν ὁμοίωσή μας μέ τό Θεο.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΝΑΡΕΤΗ ΖΩΗ

Ποιός, Κύριε, δέν θά ἤθελε νά ζήσει ἐνάρετα στολιζοντας κάθε του ἐνέργεια μέ τό στολίδι τῆς ἀρετῆς;

Ποιός δέν θά ἤθελε νά γίνεται παράδειγμα στους ἄλλους μέ τήν ἐνάρετη ζωή του καί σέ ποιόν δέν εἶναι πολύ κολακευτικό τό νά τόν ἐπαινοῦν οἱ ἄλλοι γιά τήν ἐνάρετη ζωή του;

Ἀλλά, Κύριε, ποιός θά μοῦ πει μέ σιγουριά τί εἶναι ἀρετή; Ποιός μέ βεβαιότητα θά μοῦ ὑποδείξει τίς πράξεις τῆς ἀρετῆς;

Ποιός θά μοῦ τήν διδάξει μέ τό καλό παράδειγμά του;

Βέβαια ὁ ἀπ.Πέτρος μᾶς συμβουλεύει: «ἐπιστρατεύοντας ὄλον τόν ἀπαιτούμενο ζῆλο, καταβάλτε κάθε προσπάθεια νά προσθέσετε στήν πίστη σας τήν ἀρετή, καί στήν ἀρετή τή γνώση, καί στή γνώση τήν ἐγκράτεια, καί στήν ἐγκράτεια τήν ὑπομονή, καί στήν ὑπομονή τήν εὐσέβεια, καί στήν εὐσέβεια τή φιλία πρὸς τοὺς ἀδελφούς, καί στή φιλία πρὸς τοὺς ἀδελφούς τήν ἀγάπη. Γιατί, ὅταν πραγματικά υπάρχουν αὐτά τὰ γνωρίσματα σέ σᾶς καί αὐξάνονται, δέ σᾶς ἀφήνουν νά παραμείνετε ἀκαλλιέργητοι, οὔτε ἀκαρποί στή βαθιά γνώση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅποιος, ὅμως, δέν παρουσιάζει τὰ γνωρίσματα αὐτά, αὐτὸς εἶναι τυφλός ὅσο ἐφαρμόζετε αὐτά τὰ πράγματα, δέν πρόκειται ποτέ νά ἀποτύχετε. Κι ἔτσι θά ἐνισχυθεῖ ἡ εἰσοδός σας στήν αἰώνια βασιλεία τοῦ Κυρίου καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ» Β' Πέτρ. 1.5-11. Ἀλλά καί ὁ Κύριος, μᾶς προτρέπει καί μᾶς δίδει καί τό ὑπόδειγμα τῆς ἀρετῆς λέγοντας «**Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν**» Ματθ. 5.48.

Ὅμως, βοήθησέ μας, Κύριε, νά γίνουμε κι ἐμεῖς τέλειοι. Γιατί δέν φθάνει νά εἴμαστε καλοὶ ἄνθρωποι ἀλλά μιμηταὶ τοῦ οὐράνιου Πατέρα μας. **Ἀμήν.**

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΝΩΣΙΑ

Φ Θεός, ὡς "Φῶς Ἀληθινό καί μοναδικό", "φοτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον" (Ἰωάν.1.9). Καί φυσικά ἀπὸ τὸν φωτισμὸ αὐτό, δέν ἐξαιρέθηκαν οὔτε οἱ Ἑβραῖοι (διὰ τῶν Προφητῶν τους), ἀλλὰ οὔτε καί οἱ Ἕλληνες (διὰ τῶν Φιλοσόφων τους). Ὅμως ἐπειδὴ ἀκόμη ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶχε ἐμφανισθεῖ στή γῆ ὡς ἄνθρωπος καί δέν ὑπῆρχε ἡ δράση τοῦ Ἁγ.Πνεύματος, γι'αὐτό ὁ φωτισμὸς αὐτὸς στους μὲν Ἑβραίους, ὡς ὁ ἐκλεκτός λαὸς τοῦ Θεοῦ (ὄχι κατ' ἄξια, ἀλλὰ κατὰ τήν θείαν βούληση) γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου, προσέφερε τήν γνώση τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ Νόμου καί τῶν προφητῶν «**δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι**» Α' Κορ.13.12, στους δέ ἀρχαίους Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι «**σοφίαν ζητοῦσιν**» Α' Κορ.1.22, προσέφερε τήν γνώση τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπὸ τήν ἀδυναμία τῆς ἀνθρώπινης φιλοσοφίας. Γι' αὐτὸ καί παρὰ τήν Πολυθεϊστικὴ ἀντίληψη τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πλήθους, κάποιοι Φιλόσοφοι, προσέγγισαν τὸν Θεό, ὡς ENAN.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια δέν εἶχε ἀκόμα ἀποκαλυφθεῖ στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Ἴδιο τὸν Θεό, γι' αὐτὸ καί ὁ Μονοθεϊσμός τους, ἦταν κυρίως Πανθεϊστικοῦ χαρακτήρα, ἐφ' ὅσον συνέχων τὴν Θεϊκὴ Οὐσία μέ τὴν οὐσία τῶν κτισμάτων καί θεωροῦσαν τὰ κτίσματα ὡς "ἀπόρροια" τῆς Οὐσίας τοῦ Θεοῦ. Παρ' ὅλα αὐτά, ἐντυπωσιάζει τὸ ὅτι μιλοῦν γιὰ "Ἐναν Θεό", σὲ μιὰ τόσο σκοτεινὴ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἀπλὸς λαὸς ἦταν δέσμιος τῶν δαμονίων τοῦ Πολυθεϊσμοῦ, καί τῶν πολυθεϊστικῶν ἱερατειῶν.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν πρώτη ἐμφάνιση τῆς ἑλληνικῆς θρησκείας στὸ προσηκνίον τῆς ἱστορίας, βλέπει κανεὶς νὰ υπάρχουν δυὸ κατευθύνσεις. Μία μονοθεϊστικὴ καί μία πολυθεϊστικὴ.

Εἶναι λάθος λοιπὸν νὰ προσπαθοῦν ὀρισμένοι νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶναι μόνο πολυθεϊστικὴ ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καί ὅτι μισοῦν τὸν μονοθεϊσμό, διότι ἔτσι ἀδικοῦν τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα.

Οἱ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι ἤδη ἀπὸ τὸν 6ο π.Χ. αἰῶνα καλλιέργησαν μονοθεϊστικὲς ἀντιλήψεις, ποὺ προετοίμασαν, ἔστω καί σκωδῶς, τὴν εἰσοδὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ στήν ἱστορία ὡς μοναδικῆς ἀλήθειας ὄλου τοῦ κόσμου. Φυσικά οἱ ἀντιλήψεις αὐτές δέν ἦταν πρωτότυπες, ἀλλὰ μιὰ ἐξέλιξη καί διαμόρφωση θεωριῶν προελληνικῆς ἢ ἀνατολικῆς προέλευσης.

Γνωστές θεότητες της αρχαίας Έλληνικής μυστηριακής λατρείας ήταν οι **Κάβειροι** πού πρωτοεμφανίζονται στη Λήμινο και τη Θήβα Μικρά Ασία, Μακεδονία, Θράκη, υπόλοιπο Αιγαίο. Οι Κάβειροι ήδη από την αρχαιότητα, ταυτίζονται και με τους "Μεγάλους Θεούς" των Μυστηρίων της Σαμοθράκης όπου κατοικούσαν οι Πελαγοί από τους οποίους παρέλαβαν μυστηριακά στοιχεία και οι Αθηναίοι. Έξ άλλου το όνομα Κάβειροι έχει σημιτική ρίζα kbr "μεγάλος, δυνατός", και συνδέεται με την ανατολή και συγκεκριμένα με τα Χιτιτικά πιστεύματα.

Ένδεικτικά είναι κάποια αποσπάσματα της Όρφικης Θεολογίας, δια της οποίας εξαιρείται ή μοναδικότητα ενός Θεού και έμμεσα και ή Τριαδικότητα του Θεού, πολύ πριν ό Όμηρος παρουσιάσει στα έξοχα έπικά του ποιήματα την πολυθεία της αρχαίας Ελλάδος. Χαρακτηριστικά είναι τα κάτωθι χωρία της όρφικης θεολογίας της αρχαίας Ελλάδος.

«Εἰς δὲ Λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε...μοῦνον (μόνον) δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα Εἷς ἐστ' αὐτογενῆς ἐνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται,.... Οὐδὲ τις Ἔσθ' ἕτερος χωρὶς μεγάλου βασιλῆος...Οὗτος γὰρ χάλκειον ἐξ οὐρανὸν ἐστήρικται Χρυσέω εἰνὶ θρόνῳ, γαίης δ' ἐπὶ ποσὶ βέβηκε.... Οὐρανὸν ὀρκίζω σὲ Θεοῦ μεγάλου σοφοῦ ἔργον, Αὐδὴν ὀρκίζω σὲ Πατρός, τὴν φθέγγετο πρῶτον Ἦνίκα κόσμον ἅπαντα ἐαῖς στηρίζετο βουλαῖς Δηλαδὴ: **«Ένας ὑπάρχει Θεός, μόνος βασιλεὺς τοῦ κόσμου,.. ένας καὶ αὐτογενῆς καὶ κανεῖς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, πού ἔχει τὸν οὐρανὸν θρόνον καὶ τὴ γῆ χαλὶ γὰ τὰ πόδια του. Ὁ οὐρανὸς εἶναι ποίημα μεγάλου Θεοῦ καὶ σοφοῦ, πού δημιούργησε τὰ πάντα διὰ τοῦ Λόγου του»** (Λεωνίδας Φιλιππίδης, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ).

Όλα αυτά κι άλλα πολλά δείχνουν ότι ή πηγή και ή βάση έκίνησης όλων των θρησκευτικών θεωριών των λαών είναι ΜΙΑ. Αὐτή δηλαδή πού περιγράφεται στην Αγία Γραφή και ή οποία έχει ΕΝΑ και μοναδικό σκοπό: τὴν μεταφορά τοῦ μηνύματος τῆς Δημιουργίας τοῦ Ἄνθρώπου, τῆς Ἀνυπακοῆς, τῆς Πτώσης, τῆς Λύτρωσης και τῆς Ἐλεύθερης ἐπιλογῆς ἐπιστροφῆς στόν πρωταρχικό σκοπό τῆς δημιουργίας πού εἶναι ή Θέωση τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό τό διάγραμμα ὑπάρχει σέ όλες τῖς θρησκείες μέ διαφοροποιήσεις, οἱ ὁποῖες δημιουργήθηκαν μέ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τὸν ΜΟΝΟ ἀληθινό ΘΕΟ πού εἶναι και παραμένει **«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** Έβρ.13.8.

Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ

Ε ἄνθρωπος, ἔχει λάβει μιὰ πρώτη ἐντολή ἀπό τὸν Θεό, στή ζωή αὐτή νά ἐργάζεται, καθὼς διαβάζουμε στήν Αγία Γραφή: **«ἔλαβε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καὶ ἔθετο αὐτόν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτόν καὶ φυλάσσειν»** Γέν 2.15. Βέβαια μετὰ τὴν πτώση ή ἐργασία ἔγινε καὶ ἀνάγκη ἐπιβίωσης. Ἔτσι κάθε ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά ἀσκήσει κάποιο ἐπάγγελμα γιὰ νά ἐπιβιώσει σ' αὐτόν τὸν ἐφήμερο κόσμο.

Όμως ή ἐργασία, μᾶς παρασύρει ἀπὸ τὴν ἐπιβίωση στήν ἀπόλαυση, στόν πλουτισμό και στήν πλεονεξία. Ἔτσι ὁ Κύριος μᾶς προειδοποιεῖ μέ πολλοὺς τρόπους, μέ πολλὰ παραδείγματα και μέ λόγους ἀγάπης και φιλανθρωπίας. Μᾶς τονίζει νά μή ξεχνοῦμε ὅτι στόν κόσμο αὐτό ἤλθαμε γιὰ νά δοκιμασθοῦμε ἐξασκῶντας τὰ χαρίσματά μας και νά κριθοῦμε πόσο κατάλληλοι εἴμαστε γιὰ νά κληρονομήσουμε τὴν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Σάν παιδί τῆς ἐποχῆς του και ὁ Νεομάρτυρας Χρηστος ξεκίνησε, τό 1668 μ.Χ., νά ἐργάζεται ὡς ναυτικός γιὰ νά θρέψει τὴν οικογένειά του.

Ἐξασκώντας ὅμως τό ἐπάγγελμά του, καθόλου δέν ἀποξενώθηκε ἀπό τήν χριστιανοπρεπή διαγωγή του. Ὅταν κάποτε τό πλοῖο στό ὅποιο δούλευε ἔφτασε ἀπό τήν Κρήτη στό λιμάνι τῆς Κῶ, ὁ Χρῆστος ἀμέσως ἔτρεξε στήν Ἐκκλησία, προσευχήθηκε, βρῆκε πνευματικό καί ἐξομολογήθηκε.

Μετά ἀπό μέρες, ὅταν πήγαινε γιά τό πλοῖο του, συναντήθηκε μέ γενίτσαρους, πού ἄρχισαν νά τοῦ βρίζουν τήν πίστη καί τό ἅγιο βάπτισμα. Ὁ Χρῆστος δέν φοβήθηκε καί ἀπάντησε στοὺς Τούρκους, ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ κολασμένος ἀντίχριστος. Γεμάτοι θυμό οἱ γενίτσαροι, ὄρμησαν ἐπάνω του καί μέ ἄγρια χτυπήματα τοῦ εἶπαν ν' ἀρνηθεῖ τήν πίστη του γιά νά σωθεῖ. Ὁ Χρῆστος ἀπάντησε ἀπαγγέλλοντας τό σύμβολο τῆς πίστες. Τότε αὐτοί, τόν ἔβγαλαν ἔξω ἀπό τήν πόλη καί τόν ἔκαψαν ζωντανό.

Οἱ ἄπιστοι ἄφησαν τό σῶμα τοῦ ἄταφο γιά ἓνα μήνα. Ἀλλά τό λείψανο τοῦ Ἁγίου ἔμεινε ἀναλλοίωτο καί στίς πρώτες νύχτες τό σκέπαζε κάποιος γλυκὸ φῶς. Μάλιστα, κατὰ τό διάστημα αὐτὸ ἔκανε καί πολλὰ θαύματα. Ἡ Ἐκκλησία μας τόν τιμᾷ στίς 5 Αὐγούστου.

Τά μέλη τῆς Ἐνοριακῆς Νεανικῆς Συντροφιάς μας σέ διάφορες ἐορταστικές ἐκδηλώσεις στά Καλύβια τῆς Κάτω Αἰγάνης καί στό Πνευματικό Ἐνοριακό Κέντρο Ἀμπελώνος.

ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ
ΣΤ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ

ΠΟΣΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ:

Τό νά γελάς εἶναι ἀνθρώπινο, ἀλλά τό νά χαίρεσαι χαμογελώντας εἶναι ἐνάρετο.

Τό γέλιο εἶναι δῶρο ζωῆς στόν ἄνθρωπο. Μόνο τά ζῶα δέν γελοῦν. Ξέρουν ὅμως κι αὐτά νά χαίρονται καί νά ἐκφράζουν τή χαρά τους μέ πολλούς καί διαφόρους τρόπους. Τό ἀγέλαστο πρόσωπο εἶναι τόσο ἀφύσικο στόν ἄνθρωπο ὅσο ἀφύσικο εἶναι μιά ἀνέκφραστη θάλασσα.

Θυμόμαστε εὐχάριστα ἓνα χαμογελαστό πρόσωπο καί ὅλοι μας μποροῦμε νά καταλάβουμε πότε ἓνα γέλιο εἶναι εἰλικρινές ἢ ἀπλῶς μιά ἀμήχανη ἢ ἀδιάφορη μυϊκή σύσπαση καί φυσικά ἀντιδροῦμε ἀναλόγως. Ποτέ δέν μποροῦμε νά ξεχάσουμε ἓνα ζωντανό τρανταχτὸ γέλιο ἑνὸς ἀγαπημένου προσώπου πού εἶναι μακριά μας. Τό χαρούμενο καί φωτεινὸ πρόσωπο, μέ τό χαμόγελο καί μέ τήν εἰλικρινή ἐκφραση χαρᾶς ἀκόμη καί τό τρανταχτὸ ξεκάρδιομα ἑνὸς παιδιοῦ, εἶναι κομμάτι τοῦ συναισθηματικοῦ μας κόσμου καί μᾶς χαρακτηρίζει. Γί' αὐτό καί λέγει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ «**στολισμὸς ἀνδρὸς καὶ γέλως ὀδόντων καὶ βήματα ἀνθρώπου ἀναγγέλλει τὰ περὶ αὐτοῦ**» Σ.Σειρ,19.30. Βέβαια τό νά γελά καί νά χαίρεται ὁ συνετός ἄνθρωπος μέ πράγματα καί θέματα πού τόν ὀδηγοῦν στήν καλλιέργεια, ἀνακούφιση καί ἀναψυχή τῆς κοπιαστικῆς ζωῆς του, εἶναι ἀναγκαῖο. Εἶναι σάν τό πανδοχεῖο στόν ὁδοιπόρο ἢ μιά δροσερή πηγή στόν διψασμένο.

Όμως τὰ ἁμαρτωλά καί ἀνόητα γέλια καί ξεκαρδίσματα, τὰ γεμάτα καταστροφή καί πρόκληση εἶναι σάν τόν θόρυβο πού κάνουν τὰ ἀγκάθια καί τὰ βάτα ὅταν καίγονται κάτω ἀπ' τό καζάνι καί σημειώνει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ: «ὡς φωνή ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτως γέλωσ τῶν ἀφρόνων καί γε τοῦτο ματαιότης» Ἐκκλ.7.6.

Εἶναι πολύ καλό νά μπορούμε νά γελοῦμε μ' ἓνα ἀστεῖο, ἀλλά δέν εἶναι καλό ὅταν δέν ξέρουμε πότε καί πῶς νά σταματοῦμε. Τό γέλιο πρέπει νά ἔχει μορφή, φαντασία, βάθος, νόημα καί ποτέ νά μὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ ὅριά του. Τό γέλιο κάνει καλό σάν τό νερό σ' αὐλάκι καί καταστρέφει ὅταν γκρεμίσουν οἱ φραγμοί. Διότι τό δικό μας γέλιο συνήθως παρασύρει καί τὸν διπλανό μας καί στό τέλος μπορεῖ ὅλοι μαζί νά πάθουμε κρίση ἀσταμάτητου γέλιου.

Τό γέλιο προκαλεῖ τήν σκέψη τοῦ ἀνθρώπου, τήν φαντασία του, τήν εὐστροφία του. Ἀκόμη, τό γέλιο, προκαλεῖται μέ τό ἀπρόσμενο, τό ἔξυπνο, μέ τήν ἀπίθανη ἐκδοχή καί ἄλλα, γι' αὐτό καί κανένα ζῶο δέν γελά, ἀφοῦ τό ζῶο λειτουργεῖ μέ ἐρεθίσματα καί ἐξ ἐνστίκτου. Γι' αὐτό καί ὅταν τό γέλιο εἶναι ἀποτέλεσμα ἐρεθισμάτων καί ὄχι ἐγκεφαλικό τότε καί ἡ ἀξία του εἶναι χαμηλή καί φθηνή.

Όταν ὁ ἀνθρώπος χάσει τό χαμόγελο, χάνει τή χαρά τῆς ζωῆς του. Τό δέ χαμόγελο χάνεται ὅταν δέν βλέπουμε τὰ καλά τῆς ζωῆς μας καί ὅταν δέν ξέρουμε νά ζοῦμε ἔξυπνα. Τίποτα δέν εἶναι δεδομένο στή ζωή μας. Όλα τὰ οικοδομοῦμε μέ τέχνη καί ὁμορφιά μέσα ἀπὸ τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, σάν τό λουλούδι πού ξέρει νά ἐπιβιώνει ἀκόμη καί στίς σχισμές τῶν βράχων.

Β. Η Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Στή συνέχεια ἡ δεύτερη εὐχή τῶν πιστῶν, μετά τὰ κατηχούμενα, λέγει: «**Σοὶ προσπίπτομεν καί σοῦ δεόμεθα, ἀγαθέ καί φιλόανθρωπε**» ὅπως, ἐπιβλέψας ἐπὶ τὴν δέησιν ἡμῶν». Σέ Σένα ὄχι μόνο καταφεύγουμε, ὄχι μόνο ταπεινούμεθα, ὄχι μόνο στηριζόμαστε, ἀλλά τό δείχνουμε αὐτό καί μέ τό νά πέφτουμε μπροστά στά πόδια σου γονατιστοί, γιὰ νά σέ παρακαλέσουμε νά ἀκούσεις τὴν προσευχή μας.

Εἶναι πολύ ὡραία εἰκόνα νά βλέπεις, ἓνα παιδί, μιά γυναίκα, ἓναν ἄνδρα, ἓναν ἱερέα ἢ ἓναν μοναχό, νά προσεύχονται γονατιστοί. Αὐτό τό γονάτισμα εἶναι δείγμα ταπεινώσεως. Εἶναι μιά προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά δείξει ὅτι ὅλα τὰ ἐξαρτᾶ ἀπὸ τὸν Θεό κι ἀπὸ κανένα ἄλλον, κάτι πού συναντᾶται συχνά στίς εὐχές τῆς Θ.Λειτουργίας.

«**καθαρίσης ἡμῶν τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος**». Ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Κύριο νά καθαρίσει τὴν ψυχὴ καί τό σῶμα ἀπὸ κάθε μολυσμό. Συνεχῶς ζητοῦμε τὴν καθαρότητα, διότι πῶς εἶναι δυνατόν ἡμεῖς οἱ ἀκάθαρτοι νά προσεγγίσουμε τό καθαρὸ καί τέλειο τῆς Θεότητος; Καί πῶς ὁ ἱερεὺς θά βοηθήσει τὸν λαὸ νά καθαρθεῖ, ἂν ὁ ἴδιος εἶναι ἀκάθαρτος; Καί τονίζει ὁ Ἁγ.Γρηγόριος ὁ Θεολόγος «**καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον καί εἶτα καθαροί, φωτισθῆναι καί εἶτα φωτίσαι**». Ἄν δέν κινηθοῦμε ἔτσι, τότε ἁμαρτάνουμε σοβαρά καθὼς τονίζει ὁ Ἁγ.Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «**μὴ καθαρῶ γὰρ ἄπτεσθαι καθαρῶ τυχόν οὐδέ ἀσφαλές...**». «**Διότι εἶναι ἐπικίνδυνο στὸν μὴ καθαρὸ νά πιάνει τό καθαρὸ.. Πρέπει δέ νά προσεγγίζουμε χωρὶς λάσπη καί ταραχὴ ἢ μοχθηρία καί κακία., σάν νά θέλουμε νά ἀναμίξουμε τὰ εὐωδίασά λουλούδια μέ τίς ἀκαθαρσίες**». ΕΠΕ τ.5 σ.14 Μτφρ.

Βέβαια όλες οι αμαρτίες μολύνουν και την ψυχή και τό σῶμα, αλλά ειδικά τό σῶμα τό μολύνει ή ἀνηθικότητα καθώς τονίζει ο ἄπ.Παῦλος «φεύγετε τήν πορνείαν. πᾶν ἀμάρτημα ὃ ἐάν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτός τοῦ σώματός ἐστιν, ὃ δὲ πορνεῦων εἰς τό ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει» Α Κρ Στ-18.

Εἶναι ἀδύνατο ὃ ἄνθρωπος νά μήν ἀμαρτήσῃ, ἀλλά εἶναι ἀφύσικο καί δαμιονικό τό νά μή μετανοεῖ. Καί παρατηρεῖ ὃ ἄγ.Γρηγ. ὃ Θεολόγος «Τό νά μήν ἀμαρτήσῃ κανεῖς εἶναι ὑπεράνθρωπον, καί ἀνήκει μόνο στό Θεό...τό νά μένει κανεῖς στήν ἀμαρτία εἶναι ἴδιον πονηρῆς καί ἀντιθέτου πρός τόν Θεόν φύσεως... καί τό νά ἐπιστρέφει ἀφοῦ ἀμαρτήσῃ, εἶναι ἴδιον αὐτῶν πού ἀνήκουν στή μερίδα τῶν σωζομένων».

Πεζοπορώντας στά μονοπάτια τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μέλη τῆς Ἐνοριακῆς Νεανικῆς Συντροφιάς μας, ἀκουγαντούς ὕμνους τῆς φύσης, τίς κραυγές τῆς σιωπῆς καί ἐνοιωθαν ἔντονα τήν ἀνισυχία τῆς ἡσυχίας, στά βάθη τῆς ψυχῆς τους, πού ἀναμένει τήν ἀνακαίνιση τῆς κτίσεως καί τήν ἀναμόρφωση τῆς ἀρχαίας ὁμορφιάς τοῦ ἀνθρώπου.

«Καί δόξης ἡμῖν ἀνένοχον, καί ἀκατάκριτον τήν παράστασιν τοῦ ἁγίου σου Θυσιαστηρίου». Μέ τήν προσπάθεια νά καθαρισθοῦμε θά μπορούμε καί νά σταθοῦμε μέ καθαρή καί ἀκατάκριτη συνείδηση μπροστά στό φρικτό θυσιαστήριο τοῦ Κυρίου μας.

«Χάρισαι δέ, ὃ Θεός, καί τοῖς συνευχομένοις ἡμῖν προκοπήν βίου, καί πίστεως, καί συνέσεως πνευματικῆς».

→

Ὁ λαός στή θλειτουργία, δέν εἶναι ἕνας βουβός συμμετοχος, ἀλλά προσεύχεται κι αὐτός μαζί μέ τόν ἱερέα. **Μάλιστα ὅπως ὁ λαός δέν μπορεῖ νά τελέσει Θ.Λειτουργία χωρίς τόν ἱερέα, ἔτσι καί ὁ ἱερεύς δέν μπορεῖ νά τελέσει Θ.Λειτουργία χωρίς τήν παρουσία ἔστω κι ἑνός πιστοῦ.**

Εὐχεται ὁ ἱερεύς γιά τήν προκοπή τῶν πιστῶν. Ὑπάρχουν δέ δύο μορφές προκοπῆς, παρατηρεῖ ὃ ἄπ.Παῦλος: ἡ μία «ἐπί πλείον» καί ἡ ἄλλη «ἐπί τὸ χεῖρον». Δηλαδή εὐχονται οἱ ἱερεῖς γιά τήν προκοπή τοῦ λαοῦ στήν ἀρετή, ἀλλά παλεύει καί ὁ διάβολος γιά τήν προκοπή τοῦ λαοῦ στό κακό. Ἐχοντας στή ζωή μας ὡς μαθητές τοῦ Κυρίου τήν καλή προκοπή, τότε ὁ διάβολος δέν θά μᾶς ἀξιοποιεῖ στό κακό.. Θά ἔχουμε δέ πνευματική προκοπή ἂν ἐφαρμόσουμε τό λόγο τοῦ ἄπ.Παύλου «ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπή φανερά ἦ ἐν πᾶσιν» Τμ Α Δ-15.

Ἀντιθέτως δέ λέγει ὅτι Τμ Β Γ-13 «πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καί γόητες προκόψουσιν ἐπί τὸ χεῖρον, πλανῶντες καί πλανώμενοι». Ἀκόμη τονίζει Τμ Β Β-16 «τὰς δὲ βεβήλους κενοφωνίας περιστάσο· ἐπί πλείον γάρ προκόψουσιν ἀσεβείας». Δηλαδή ἄνθρωποι μέ κακό καί διεστραμμένο λογισμό, ἄνθρωποι πού θέλουν νά ἐντυπωσιάσουν ὡς σπουδαῖοι καί ἄνθρωποι πού λέγουν πολλά καί διάφορα, εἴτε ὡς κατάκριση, εἴτε ὡς ἀστηρικτή θεολογία, ὅλοι αὐτοὶ δέν εἶναι δυνατόν νά προκόψουν. Συμπληρώνει δέ τόν κατάλογο αὐτῶν πού

Ἀπό τή συνεστίαση λήξεως τῶν συναντήσεων τῶν νέων τῆς ἐνορίας μας, στήν «ΕΛΙΑ» Κατερίνης στίς 5-7-09

προκόπτουν «ἐπὶ τὸ χεῖρον» μέ τήν γνωστή σοβαρή προειδοποίηση, πού ἀφορᾷ τούς ἔσχατους χρόνους, ἐπειδή μένουν οἱ ἄνθρωποι συνήθως μόνο στό θέμα Ἀντίχριστος: «Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἑσχαταῖς ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ: ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαντοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τήν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρηνημένοι. καὶ τούτους ἀποτρέπου... καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν. ἀλλ' οὐ προκόψουσιν ἐπὶ πλεῖον: ἡ γὰρ ἀνοία αὐτῶν ἐκδηλος ἔσται πάντων...» Τμ Β Γ 1-10. Ὅλοι αὐτοὶ δὲν πρόκειται νά προκόψουν στήν πίστη. Ἀκόμη εὐχεται ὁ ἱερεὺς καὶ περὶ πνευματικῆς συνέσεως, δηλαδή ἀποκτήσεως τῆς διακρίσεως, ὥστε νά μὴν ἐνθουσιαζόμεστε ὑπερβολικά στίς ἐπιτυχίες τῆς ζωῆς καὶ νά μὴν ἀπογοητευόμεστε στίς ἀποτυχίες τῆς. Εἶναι μεγάλη ἀρετὴ τὸ νά μπορούμε νά διακρίνουμε τὸ τί εἶναι σωστό καὶ τί δὲν εἶναι σωστό. Τί μᾶς συμφέρει καὶ τί δὲν μᾶς συμφέρει. Τί εἶναι ἀποτέλεσμα δικῆς μας ἐπιθυμίας καὶ ἐγωισμοῦ καὶ τί εἶναι ἐκ Θεοῦ.

«**Δὸς αὐτοῖς πάντοτε μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης λατρεύειν σοι.**» Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι δύο φυσικὲς καταστάσεις τοῦ ἀνθρώπου πού στέκονται σάν φραγμὸς στό κακὸ καὶ σάν ἔλξη πρὸς τὴν ἀρετὴ.

Μέ εὐχές καὶ λόγους πνευματικῆς οἰκοδομῆς ὑποδέχθηκε καὶ φιλοξένησε τὴ νενανικὴ καὶ οἰκογενειακὴ συντροφιά μας ὁ π. Στέφανος στό ἔξωκλήσι τοῦ Ἁγ. Νικολάου Ἀνδρομάχης Πιερίας.

Ἄν δὲν φοβᾶμαι τὸν Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἀγαπῶ, τότε κατέστρεψα τὴν λατρευτικὴ καὶ τὴν πνευματικὴ μου ζωὴ. Φόβος γιὰ ὅσα κινδυνεύω νά πάθω ἂν λατρεύω τὸν Θεὸ ἀπρόσεκτα καὶ μέ βρώμικη ὑπαρξῆ. Καὶ ἀγάπη γιὰ ὅσα ὁ Θεὸς κάνει γιὰ τὴ σωτηρία μου. Φόβος λοιπὸν μὴ χάσω Αὐτόν πού μέ σώζει ἢ μὴ τιμωρηθῶ ἀπὸ τὸν Σωτῆρα μου, γιὰτὶ δὲν πειθαρχῶ σ' Αὐτόν πού μέ σώζει, καὶ ἔτσι χαθῶ. Καὶ ἀγάπη σ' Αὐτόν πού τόσα κάνει γιὰ τὴ δικὴ μου σωτηρία. Καὶ τὰ δύο εἶναι μέν ἔμφυτα στόν ἄνθρωπο, ἀλλὰ προϋποθέτουν πίστη καὶ γνώση, γιὰ νά σταθεροποιηθοῦν καὶ νά αὐξηθοῦν.

Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγάπη στόν χῶρο τῆς λατρείας ἐκδηλώνεται μέ τὴν συμπεριφορὰ μας μέσα στόν ἱερό εἴτε λαϊκοὶ εἴτε κληρικοὶ εἶμαστε. Ἄνθρωπος πού μπαίνει καὶ βγαίνει μέ ἀσέβεια ἢ μέ ἀντιλογία ἢ μέ πρόκληση, αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε φόβο Θεοῦ οὔτε ἀγάπη. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν γίνεται δεκτὸς ἀπὸ τὸν Θεὸ. Ὁ ἀθεόφοβος ἄνθρωπος μέσα στήν ἐκκλησία, εἴτε λαϊκὸς εἶναι, εἴτε κληρικός, προκαλεῖ μεγάλες καταστροφές. Εἶναι σάν τὸν λύκο στό μαντρί, πού δὲν φοβάται οὔτε σκυλιά οὔτε τσομπάνο, ἀρκεῖ νά χορτάσει τίς ἐπιθυμίες του.

Βέβαια ἐδῶ δὲν μιλά γιὰ τὸν φόβο πού γεννᾷ ἡ τιμωρία ἐξ αἰτίας κάποιος ἐνοχῆς, ἀλλὰ ὁ φόβος γιὰτὶ τὸ φθαρτὸ πρέπει νά προσεγγίσει τὸ ἄφθαρτο, τὸ γήινο τὸ ἐπουράνιο. Εἶναι ὁ φόβος τῆς μικρότητος τοῦ ἀνθρώπου μπροστὰ στό Μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ καὶ συγχρόνως ἡ ἀγάπη πού ἔλκει πρὸς τὸν Ποιητὴ, Πλάστη, Πατέρα, Λυτρωτὴ, Σωτῆρα καὶ Νυμφίο τῆς ζωῆς μας.

«ἀνενόχως καὶ ἀκατακρίτως μετέχειν τῶν ἁγίων σου **Μυστηρίων**, καὶ τῆς ἐπουρανίου σου **Βασιλείας ἀξιοθῆναι**».

Ἀπὸ τὴν ἐξόρμηση τῶν νέων μας στό Πιερία Ὀρη

Καὶ τώρα φθάνει στήν οὐσία καὶ στήν καρδιά ὅλων ὄσων ἐγιναν καὶ θά γίνουν. Σοῦ τὰ ζητῶ ὅλα αὐτὰ, Κύριε, γιὰ νά φθάσω χωρὶς ἐνοχές καὶ χωρὶς ἁμαρτίες νά γίνω μέτοχος τῶν ἁγίων Μυστηρίων Σου, ἀλλὰ καὶ τῆς Βασιλείας Σου, τῆς ὁποίας πρόγευση εἶναι τὸ νά γίνουμε μέτοχοι τῶν θ. Μυστηρίων.

Μετά από όλα αυτά βλέπουμε ότι στα θ.Μυστήρια δέν πᾶμε για τό καλό τοῦ χρόνου, οὔτε ἀπροετοίμαστα, ἀλλά ὅσο γίνεται προσεκτικά καί σωστά, για νά μή κατακριθοῦμε .Ἡ εὐχή αὐτὴ εἶναι γεμάτη μὲ ξεχειλίσματα βαθειᾶς συναισθήσεως τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας καί ἁμαρτωλότητος.

“Ὅπως ὑπὸ τοῦ κράτους σου πάντοτε φυλαττόμενοι, σοὶ δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν».

Καὶ ἡ ἐκφώνηση δείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζητᾷ τὴν δυναμικὴ καὶ παντοτινὴ προστασία τοῦ Θεοῦ, για νά μπορεῖ νά ἀγωνίζεται, νά προσεύχεται καὶ νά λατρεύει τὸν Θεό, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δέν ἔχει καμμία δύναμη για τὴ ζωὴ του.

Ἄν, λοιπόν, δέν πᾶμε τὴν Κυριακὴ στὴν Ἐκκλησίαν, ἓνα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα πού δέν παραλαμβάνουμε για τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα, εἶναι ἡ ἀπουσία τῆς παντοδύναμης διαφυλάξεώς μας ἀπὸ τὸν Κύριο. Καὶ μετὰ ἀποροῦμε, γιατί δέν πᾶνε καλά τὰ θέματα τῆς ζωῆς μας.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ἡ νεανικὴ συντροφιά τῆς ἐνορίας μας στὴν Ἄνω Μηλιά, στὰ Πιέριαν ὄρη, ὅπου ὁ Ἅγ.Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἔστησε ἓναν σταυρό, για νά εὐλογεῖ παντοτεινὰ τὸν λαό τοῦ Θεοῦ.

Ὁ πιό μέγανος πλοῦτος, μιά ζωὴ γεμάτη χαμόγελο.
 Ἡ πιό ὀδυνηρὴ φτώχεια, νά χάσεις τό χαμόγελο.
 Ἡ πιό ἔλκυστικὴ διαφήμιση, .. ἓνα χαμόγελο.
 Ἡ πιό σωστὴ γνώση, νά μάθεις νά χαμογελᾶς.
 Ἡ πιό βαθιὰ εὐτυχία, ὅταν προσφέρεις ἓνα χαμόγελο.
 Ἡ πιό ἀπαραίτητὴ ἀνάγκη, ... νά σοῦ χαρίσουν ἓνα χαμόγελο.
 Ἡ πιό ἀξιόλογη ἐξυπνάδα, νά διαχειρίζεσαι σωστά τό χαμόγελο.
 Ἡ πιό ἀποτελεσματικὴ κατάθεση, νά κερδίζεις χαμόγελα.
 Τό πιό καλό ἐμπόριο, νά δίδεις καὶ νά παίρνεις χαμόγελα.
 Τό πιό θλιβερό πένθος, ὅταν πεθαίνει τό χαμόγελο.
 Ἡ πιό ἔντονη χαρὰ, ὅταν προσφέρεις ἓνα χαμόγελο.
 Ἡ πιό ἄνετὴ δουλειά, ὅταν δουλεύεις μὲ χαμόγελο.
 Ἡ πιό σπουδαία δόξα, ὅταν θυμούνται τό χαμόγελό σου.
 Τό πιό περίπλοκο ἀτύχημα, ... ὅταν πνίγεις τό χαμόγελό σου.
 Τό πιό φρικτὸ ἐγκλημα, νά καταστρέψεις ἓνα χαμόγελο.
 Ἡ πιό πλούσια σοφία, νά ξέρεις νά χαμογελᾶς.
 Τό πιό ὠραῖο δῶρο, ἓνα χαμόγελο χωρὶς περὶτύλιγμα.
 Τό πιό ὁμορφο πρόσωπο, αὐτό πού χαμογελᾶ.
 Τό πιό ἀκριβὸ κόσμημα, ἓνα λαμπερό χαμόγελο.
 Ἡ πιό ὀρθὴ ἐπίπληξη, ... ὅταν κάνεις τὸν ἄλλον νά χαμογελᾶ.
 Ἡ πιό σκληρὴ τρομοκρατία, ... ὁ φόβος μή χάσεις τό χαμόγελο.
 Ἡ πιό δυνατὴ βία, ὅταν δέν μπορεῖς νά ζεῖς χωρὶς χαμόγελο.
 Ἡ πιό σοφὴ ἐξουσία, νά χαμογελᾶς ὅταν σέ διορθώνουν.

« ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ »

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ
 ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ
 ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΙΜ.ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Θ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
 ΤΗΛ. 2410 612 948 E-mail: galilea4@yahoo.gr

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΕΒΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ κ.ΙΓΝΑΤΙΟΥ
 ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΕΞΟΔΩΝ ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ
 ΚΑΙ ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ **ΕΝΤΥΠΩΣΗ**